

den, salvo que de cuatro á cinco no se estudiará geografía de una manera obligatoria.

Art. 38. En las escuelas de tercer orden para niños, se distribuirá el tiempo del siguiente modo:

Por la mañana.

Lo mismo que en las de primer orden, de ocho á diez, todos los dias.

De diez á media de mártes y juéves, explicaciones de moral ó urbanidad.

De diez á media, de lúnes, miércoles y viérnes, aritmética.

De media á once, todos los dias, la parte de gramática que corresponde en estas escuelas; en las que, á esa hora, y concluida dicha distribucion, terminarán los trabajos de la mañana. Los sábados de diez á once, explicacion religiosa.

Por la tarde.

De dos á cuatro, todos los dias, lo mismo que en la mañana.

De cuatro á cinco, todos los dias, aritmética y geometría.

Art. 39. En las escuelas de primer orden para niñas, la distribucion de tiempo se hará así:

De ocho á diez de la mañana, todos los dias, escritura, estudio y toma de lecciones, procurando que ninguna niña que deba hacerlo, deje de escribir; que la repeticion de las materias que se encomiendan á la memoria, sea frecuente; que el estudio del catecismo, se haga diariamente, y que el de otros

textos se alterne convenientemente. Los sábados quedará destinado el tiempo señalado de ocho á diez, exclusivamente para la escritura y estudios de memoria de catecismo, religion, moral é historia sagrada.

De diez á diez y tres cuartos de todos los dias, con excepcion del sábado, ejercicios de costura.

De diez y tres cuartos á once y media de lúnes, mártes, miércoles y juéves, aritmética práctica.

De once y media á doce de lúnes y mártes, estudio de geometría y geografía, y á la misma hora de miércoles y juéves, ejercicios de ambas materias.

De diez y tres cuartos á doce de los viérnes, recordacion de las diversas lecciones de memoria; explicaciones morales, históricas ó de urbanidad, á discrecion de la directora, que puede darlas tambien de economía.

De diez á once de los sábados, recordacion de lecciones de catecismo, moral, religion é historia sagrada.

De once á doce de los sábados, explicaciones religiosas y morales por el párroco, eclesiástico que éste designe ó por la preceptora. Concluidas se hará el aseo de la escuela.

Por la tarde.

De dos á cuatro, todos los dias, con excepcion de los sábados, la misma distribucion que de ocho á diez por la mañana, teniendo cuidado de que el estudio de gramática se cuente entre los de memoria. (Continuará.)

COLECCION

DE

Documentos Eclesiásticos.

Responsable.--N. Parga.

Imp. de N. Parga.

TOM. I.

Guadalajara, Sectiembre 8 de 1876.

NUM. 13.

ADVERTENCIA.

Con objeto de concluir la publicacion del reglamento pendiente, y de dar á luz el de provision de escuelas parroquiales, damos tambien en doble tamaño el número de hoy, en los mismos términos que los próximos anteriores.

SECCION I.

Disposiciones generales de la Iglesia.

**Clemens episcopus,
servus servorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.**

Supernà magni patrisfamilias praeordinatione creditum nobis universalis Ecclesiae mysticum agrum circumspectâ providentiâ custodire atque excolere (quan-

tum ex alto conceditur) satagentes, animum in eas curas libenter intendimus, quibus valeant dissidia inter villicos et operarios componi, jurgia tolli, scandalis atque offensionibus aditus praecludi; ut, quibus una Fides, una mater Ecclesia, et unus Dominus, qui charitas est, et pacis cogitans cogitationes, fiat etiam cor unum et anima una; sic etenim, evulsis opportune zizaniis, dum plantamus et rigamus, incrementum dabit Deus; quo benedicente messis multa fructu centesimo coeleste in horreum congregabitur.

§ 1. Sane, cum sacri Concilii Tridentini decretis provide statutum fuerit ut regulares eujuscumque Ordinis, nisi a suis superioribus de vitâ, moribus et scientiâ examinati et approbati fuerint, ac de eorum licentiâ etiam in ecclesiis suorum Ordinum praedicare non possint; cum qua licentiâ personaliter se coram episcopis praesentare, et ab eis benedictionem petere teneantur, antequam praedicare incipiant; in ecclesiis vero, quae suorum Ordinum non sunt, ultra licentiam suorum superiorum, etiam episcopi licentiam, gratis ab eo dandam, habere teneantur, sine qua in ipsis ecclesiis non suorum Ordinum, nullo modo praedicare possint; atque ut nullus saecularis sive regularis, etiam in ecclesiis suorum Ordinum contradicente episcopo praedicare praesumat; itidemque, cum nullus sacerdos regularis

possit confessiones saecularium etiam sacerdotum audire, nec ad id idoneus reputari, nisi aut parochiale beneficium obtineat, aut ab episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut aliàs idoneus iudicetur, et approbationem, quae gratis detur, obtineat, privilegiis et consuetudine quacumque non obstantibus: innotuit nobis dubitationes nonnullas circa benedictionem, licentiam, contradictionem, examen et approbationem ejusmodi in aliquibus dioecibus excitatas fuisse; ex quibus controversiae et dissensiones permultae in diem subsequi possent occasione privilegiorum, quae per Sedem Apostolicam religiosis Ordinibus concessa fuerunt.

§ 2. Nos, attendentes quod aliàs diversis temporibus praedictae dubitationes et controversiae nonnullis praedecessorum nostrorum Summorum Pontificum constitutionibus eorumque declarationibus definitae fuerint, ejusmodi definitiones in unum collectas, ut magis magisque dissensionum tollantur semina, et in posterum firmior in agro dominico pax Christi floreat, pro summo, quo fungimur, apostolatus officio, novis apostolicis litteris muniendas duximus et roborandas. Itaque, de consilio nonnullorum venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium et dilectorum filiorum Romanae curiae praelatorum, pietate, doctrinâ et prudentiâ praestantium, et maturâ deliberatione nostrâ, atque ex certâ scientiâ, hac generali et perpetuo valiturâ constitutione decernimus et declaramus:

§ 3. Regulares, qui in ecclesiis sui Ordinis praedicare voluerint, teneri ab episcopo dioecetano benedictionem petere; praedicare tamen posse, quamvis illam non obtinuerint. Quod si episcopus benedictionem nedum non concesserit, sed etiam contradixerit, nec in praedictis qui-

dem ecclesiis licere regularibus praedicare, eosque contravenientes ab illo tamquam Sedis Apostolicae delegato censuris aliisque poenis ecclesiasticis in vim constitutionis felicitatis recordationis Gregorii XV praedecessoris nostri, incipientis *Inscrutabili Dei providentiâ*, coërcere et puniri posse. Episcopum tamen absque iuxta et rationabili causâ contradicere non debere, et hujusmodi benedictionem teneri etiam regulares petere, si in quibuscumque oratoriis sui Ordinis sermonem coram populo vel in ecclesiis, aut ad crates monasteriorum sanctimonialium eorum jurisdictioni subjectarum, licet clausis januis et nullus saecularis ibi intersit, habere voluerint. Posse autem episcopum, licentiam concessurum regularibus in ecclesiis quae suorum Ordinum non sunt praedicare volentibus, illos, quamvis ab universitatibus aut a magistratibus laicis nominatos, etiamsi episcopi antecessores per tempus memorabile hanc licentiam absque examine concedere consueverint, quoad doctrinam examinare, si ita ipsius arbitrio, quod moderatum et discretum esse debet, visum fuerit, et licentiam praedicandi, semel iisdem concessam, ob rationabiles causas, licet occultas, praedicationem tamen concernentes, suspendere. Non posse tamen episcopum generatim prohibere regularibus, quin in ecclesiis suorum Ordinum praedicent.

§ 4. Ad haec religiosos, ab episcopo ad confessiones saecularium in suâ dioecesi audiendas approbatos non posse in aliâ dioecesi eas absque episcopi dioecetani approbatione audire, quamvis poenitentes subditi sint ejus episcopi a quo ipsi religiosi jam fuerant approbati. Et generaliter approbatos ab episcopo ad personarum saecularium confessiones audiendas nequaquam censi approbatos ad audiendas confessiones monialium sibi sub-

jectarum; sed egere, quoad hoc, speciali episcopi approbatione; atque approbatos pro audiendis confessionibus monialium unius monasterii minime posse audire confessiones monialium alterius monasterii. Itidemque confessores extraordinarios semel deputatos, atque approbatos (1) ab episcopo ad monialium confessiones pro unâ vice audiendas haud posse, expletâ deputatione, in vim approbationis hujusmodi illarum confessiones audire; sed toties ab episcopo esse approbandos, quoties casus deputationis contigerit. Ceterum in monasteriis, ac etiam collegiis ubi iuxta regularia instituta vivitur, posse tam praelatos regulares quam confessores regularium eorundem monasteriorum seu collegiorum audire confessiones illorum saecularium, qui anibi sunt vere de familiâ et continui commensales, non autem illorum qui tantum ipsis deserviunt. Illos autem religiosos, qui ad confessiones audiendas idonei generaliter reperti fuerint, ab episcopis generaliter quoque et indistincte absque aliquâ limitatione temporis certorumque locorum aut generis personarum in dioecesi propriâ admittendos, quoad ceteros vero, qui non adeo idonei reperiuntur, si petierint se admitti, arbitrio Ordinariorum relinqui ipsos cum limitatâ facultate, prout eisdem Ordinariis magis expedire videbitur, probare et admittere; semel autem simpliciter approbatos posse in dioecesi episcopi approbantis quovis anni tempore, etiam paschali, et quorumcumque etiam infirmorum confessiones audire absque ullâ parochorum vel ipsius episcopi licentiâ; de qua tamen confessione teneri dictos religiosos eorundem infirmorum parochum illico certiore reddere. Et hoc posse illis ab episcopo, sub poenâ suspensionis a facultate audiendi confessiones, praecipere: sufficere tamen ut

(1) Male edit. Main. legit *approbatus* [v. t.]

certioratio hujusmodi fiat saltem per scripturam apud ipsum infirmum relinquentem.

§ 5. Et eos, qui dictis religiosis simpliciter approbatis paschali tempore confessi fuerint, constitutioni, quae incipit *Omnis utriusque sexus*, quoad confessionem dumtaxat, satisfacisse censendos. Regulares vero ad ejusmodi confessiones audiendas praevio examine simpliciter et absque ullâ temporis praefinitione ab ipsomet episcopo [secus autem si ab ejus vicario aut ab antecessoribus episcopis] approbatos non posse ab eodem, qui sic approbavit, iterum examinari, aut ab eisdem confessionibus audiendis suspendi, seu licentias illi (1) concessas revocari, nisi novâ superveniente causâ quae ipsas confessiones concernat. De qua tamen haud necessarium esse ut in actis constet; nec eam teneri episcopum ipsis regularibus significare; sed Sedi Apostolicae dumtaxat, ubi eam sibi aperiri postulaverit.

§ 6. Porro si regulares cum scandalo aut aliàs inhoneste vivant, vel aliquod delictum committant, per quod rationabili episcopi iudicio videantur a confessionibus suspendendi, in quo ipsius episcopi conscientiam oneratam esse volumus, cum praecipua ministri sacramenti poenitentiae qualitas sit vitae integritas ac morum honestas, utique eam causam ad confessionis ministerium pertinere, ac proinde nihil obstare quominus ob eam possit episcopus regulares a semetipso approbatos suspendere aut repellere a confessionibus audiendis. Attamen confessiones audiendi facultatem omnibus simul unius conventus regularibus confessoribus adimi ab episcopo inconsultâ Sede Apostolica nullatenus posse. Ex facultatibus, per *mare magnum* aliave privilegia regularibus cujuscumque Ordinis, instituti aut socie-

(1) Potius lege *illis* (R. T.)

tatis, etiam Jesu, concessis, factam eis non esse potestatem absolvendi in casibus ab episcopo sibi reservatis. Et per confirmationes dictorum privilegiorum, quas regulares a Sede Apostolicâ post sacrum Concilium Tridentinum obtinuerunt, nequaquam revixisse privilegia prius ab eodem concilio aut deinde apostolicis etiam decretis sublata atque extincta, si quae habebant, absolvendi a casibus episcopo reservatis.

§ 7. Et habentes facultatem absolvendi ab omnibus casibus reservatis, non ideo a casibus episcopo Sedi Apostolicae reservatis posse absolvere. Possent autem regularem confessorem in eâ dioecesi, in qua est approbatus, confluentes ex aliâ dioecesi a peccatis in ipsâ reservatis non autem in illâ, ubi idem confessor est approbatus, absolvere, nisi eosdem poenitentes noverit in fraudem reservationis ad alienam dioecesim pro absolutione obtinendâ migrare. Vigore supradictorum privilegiorum nequaquam licere regularibus, etiam satisfactâ parte, absolvere poenitentes a censuris quoad externum et judiciale forum, et absolutos ab eis in foro poenitentiali utique non censi absolutos in exteriori judicio et contentioso. Quinimmo censuris ecclesiasticis irretitos et denunciatos ab episcopis cogi posse gerere se pro talibus, etiamsi a regularibus fuerint absoluti. Quoties, exhibitis aliquibus regularium apostolicis privilegiis coram episcopo, ab eo judicetur ipsa non suffragari casui, de quo agitur, si dictorum privilegiorum verba obscura sint et ambigua, non esse ad metropolitanum provocandum, sed cum ejus sit interpretari, cujus est condere, dictorum privilegiorum interpretatione Sedis Apostolicae judicio, prout aliâ constitutione praedecessoris nostri felicis recordationis Clementis IV statutum fuit, esse requirandam

§ 8. Decernentes sic et non aliâs per quoscumque judices ordinarios vel delegatos, quavis auctoritate et dignitate fungentes, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales etiam de latere legatos, vicelegatos et nuncios, et quosvis alios, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter judicandi et interpretandi facultate et auctoritate, judicari et definiri debere, irritum quoque et inane quidquid secus super his à quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contingerit attentari.

§ 9. Non obstantibus quibusvis constitutionibus et ordinationibus apostolicis in favorem quarumcumque personarum, atque quorumvis Ordinum, tam Mendicantium quam non Mendicantium militiarum, etiam S. Joannis Hierosolimyti, congregationum, Societatum etiam Jesu, ac cujusvis alterius instituti etiam necessario et in individuo exprimendi, monasteriorum, conventuum, capitulorum, ecclesiarum, et aliorum quorumcumque tam saecularium quam regularium locorum, necnon illorum, etiam juramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis vel consuetudinibus, etiam immemorabilibus, exemptionibus quoque, indultis et privilegiis, etiam in corpore juris clausis, aut ex causâ et titulò oneroso vel in limine foundationis concessis, etiam *in mari magno*, seu *bulle aureae*, aut aliâs nuncupatis, conservatorum deputationibus, eorumque atque aliis inhibitionibus, quibus episcopi deferre minime teneantur, et quibusvis aliis sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus et insolitis clausulis, necnon irritantibus et aliis decretis, etiam motu proprio et ex certâ scientiâ ac de apostolica potestatis plenitudine aut aliâs quomodolibet, etiam

per viam communicationis seu extensionis, concessis, et iteratis vicibus approbatis et innovatis; quibus omnibus, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus et formis specialis, specifica, expressa et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda aut alia aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso et formâ in illis tradita observatâ, inserti forent, praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, illis, quoad ea quae eisdem praesentibus adversantur, illis aliâs in suo robore permansuris, harum serie specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 10. Ceterum quia difficile foret praesentes litteras ad singula quaeque loca deferri, ut ea tamen omnibus innotescante mandamus illas ad valvas ecclesiae lateranensis et basilicae Principis Apostolorum de Urbe, atque cancellariae aposto-

licae, et in acie Campi Florae affigi et publicari.

§ 11. Volentes quod earundem praesentium litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicujus notarii publici subscriptis, et sigillo praelati, seu personae in (1) ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, in judicio et extra illud, ubi opus fuerit, eadem prorsus fides adhibeatur, quae ipsis originalibus adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae.

§ 12. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrorum decreti, declarationis, derogationis, mandati et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae, apud S. Mariam Majorem, anno Incarnationis Dominicae MDCLXX, XI kalendas junii (2) pontificatus nostri anno I.

Dat. die 21 junii 1670, anno I.

- (1) Particulam *in nos* adimus. (R. T.)
 (2) Legendum julii [R. T.]